

Kris Tavernier

Elia en de weduwe van Sarefat

God niet begrijpen, maar Hem toch vertrouwen

1 Koningen 17

Wat voorafging

In dit hoofdstuk komen we voor de eerste keer de profeet Elia tegen in de Bijbel. Zijn naam betekent: 'Mijn God is Jahweh'. Dat zal vooral heel duidelijk worden bij de bekende geschiedenis waarin Elia het voor de Heere opneemt tegen de priesters van Baäl op de berg Karmel (1 Kon. 18:20-46). Het is een bijzonder moedig optreden van de profeet, waarbij hij de slechte koning Achab het hoofd biedt. Maar de geschiedenis die daarbij aansluit, namelijk zijn tocht naar de berg Horeb, nadat hij heeft vernomen dat Izebel hem naar het leven staat, laat ons Elia op een heel andere manier zien (1 Kon. 19:1-8). Elia ziet het allemaal niet meer zitten en is doodsbang. Daar leren we hem kennen als een mens vol twijfel, angst, wanhoop, paniek en depressie. We zien dus Elia in zijn kracht, maar evenzeer in zijn zwakheid. Laten we dat maar goed bedenken. Elia was geen superheld, hij was gewoon 'een mens zoals wij' (Jak. 5:17).

Elia's eerste optreden speelde zich af tijdens de regering van koning Achab, zo ongeveer de slechtste koning die in Israël heeft geregeerd (1 Kon. 16:30-33). Achab voerde namelijk de Baälafgoderij in; en toen kwam Elia op het toneel. Hij stond in de dienst van God, zegt 1 Koningen 17:1. Hij was dus al een profeet. Daaruit mogen we afleiden dat Elia God kende, met God leefde, een relatie met Hem onderhield en met Hem vertrouwd was. Dat kon ook niet anders, want niemand durfde zomaar naar Achab toegaan en hem zeggen dat er jarenlang geen regen zou zijn.

Elia zegt zelfs dat er geen regen meer zal zijn 'dan op zijn woord', en daarmee maakt hij zichzelf tot staatsvijand nummer 1. Zoiets doe je alleen maar als God je dat heeft opgedragen, en je een vertrouwensband hebt met Hem. Maar misschien mogen we ons toch eens heel voorzichtig afvragen wat er zich in Elia's gedachten heeft afgespeeld bij het krijgen van zo'n riskante opdracht.

Elia bij de beek Kerit

Nadat Elia aan Achab heeft gezegd dat er geen regen meer zal zijn, stuurt God hem naar de beek Kerit die in de Jordaan uitmondt, in het oosten van Israël (vs. 2-3). Elia moet daarheen om zich te verbergen. Aangezien er geen regen meer valt, ontstaat er een grote droogte met hongersnood tot gevolg (1 Kon. 18:3); want er zijn geen oogsten meer. Uit 1 Koningen 18:10 weten we dat Achab alles in het werk heeft gesteld om Elia te vinden. Elia was om het maar eens zo te zeggen: de meest gezochte persoon, de ergste vijand. Wat zou er zich nu in Elia's gedachten hebben afgespeeld?

Aanvankelijk gaat het allemaal goed voor Elia, want God zorgt voor hem (1 Kon. 17:4-6). Ten eerste zorgt God voor zijn veiligheid, doordat Hij hem een plaats wijst waar hij zich kan verbergen. Maar ook zorgt God ervoor dat Elia ruim genoeg te eten en te drinken heeft. Drinken kan hij doen uit de beek, en het eten wordt hem gebracht door de raven. Elke ochtend en elke avond brengen de raven hem zowel brood als vlees, en dat terwijl de hongersnood langzamerhand toeslaat.

Maar dan – Elia ziet het ook wel gebeuren – droogt de beek meer en meer uit (vs. 7). Terwijl hij aanvankelijk nog een heerlijke plons kon nemen, kan hij nu nog amper water scheppen met zijn handen om te drinken; en uiteindelijk droogt de beek helemaal uit. Daar zit je dan als de profeet van de Heere. En ja, we kunnen gemakkelijk zeggen dat Elia wel een onwankelbaar vertrouwen op God zal hebben gehad! Maar we hebben al eerder opgemerkt dat Elia 'een mens was zoals wij', die kon twijfelen en in paniek kon raken, zodat hij het niet meer zag zitten. Laten we het ons maar afvragen: Wat zou er allemaal door Elia's gedachten zijn gegaan? We weten het niet zeker, dus laten we het maar in het midden. Maar de beek droogde ondertussen wel zichtbaar verder uit!

Elia naar Sarefat

Uiteindelijk komt God met een oplossing voor Elia en geeft hem de opdracht naar Sarefat te gaan, dat in het gebied van Sidon ligt. Daar heeft God een weduwe op

het oog om voor Elia te zorgen (1 Kon. 17:8-9). Het lijkt erop dat God hem zomaar de oplossing in de schoot werpt (wat uiteindelijk ook waar is), maar we zullen toch eerst eens twee zaken moeten bedenken. Elia was immers net een mens zoals wij. Laten we dus eens kijken naar de uitkomst die God aan Elia aanreikt.

Ten eerste krijgt hij de opdracht naar Sarefat te gaan, dat in het gebied van Sidon ligt, een afstand van zo'n 130-140 kilometer. Elia zal wel eens gefronst hebben met zijn wenkbrauwen. Want Izebel, de vrouw van Achab, kwam uit Sidon. Zij was de dochter van Etbaäl, de koning van Sidon (1 Kon. 16:31). Etbaäl betekent: 'met Baäl'; de koning werd gezien als de lijfelijke vertegenwoordiger van Baäl. De Baäldienst van Achab had zijn thuisbasis in Sidon. En nu krijgt Elia de opdracht naar dat gebied van Sidon te gaan, zeg maar naar het hol van de leeuw. Er is nog iets. God had Elia eerst helemaal naar het oosten gestuurd, naar de beek Kerit aan de overzijde van de Jordaan. Nu stuurt God hem helemaal de andere kant op, naar het noordwesten, buiten de grenzen van Israël. We hebben al eerder opgemerkt dat Achab met man en macht op zoek was naar Elia, zelfs tot in de buurlanden. En nu moet de profeet het land helemaal doorkruisen, waarbij hij onderweg Jizreël en Megiddo zou passeren. In Megiddo had Achab een residentie, en Achab en Izebel hadden Jizreël als thuisbasis (1 Kon. 18:46). We weten natuurlijk niet welke weg Elia genomen heeft, maar het mag hoe dan ook duidelijk zijn dat dit een gevaarlijke onderneming was. Terwijl Elia voorheen goed verborgen zat aan de beek Kerit, ziet hij nu zijn veiligheid wegvallen.

Het tweede punt is dat Elia naar een weduwe wordt gestuurd. Een weduwe behoorde tot het 'trio' van de armen: namelijk de weduwe, de wees en de vreemdeling. Dat komen we vaak tegen in de Bijbel en er waren allerlei wetten ingesteld om deze armen te helpen. Elia zal direct wel begrepen hebben dat hem geen uitgebreid diner te wachten zou staan. Het is waar dat Elia gehoorzaam was en op weg ging naar de weduwe in Sarefat. Maar nog eens stellen we de vraag wat Elia zelf mogelijk heeft gedacht bij deze oplossing, die God hem aanbood. Nu we die oplossing overdacht hebben, begrijpen we wel dat het niet zo voor de hand liggend was voor Elia. Zijn veilige schuilplaats moest hij opgeven en het relatieve comfort van de raven die hem vlees en brood brachten, zou hij ook gaan missen. Mogen we hier al eens voorzichtig zeggen dat Elia God wel vertrouwde, maar Hem toch wel niet helemaal zal hebben begrepen bij deze oplossing.

Eeuwen later zal Jezus uitleggen waarom Elia naar deze weduwe moest gaan (Luc. 4:25-26). Het wordt namelijk tot een voorbeeld van Gods redding gemaakt, die aan de volken wordt aangeboden. Maar als we het heel praktisch voor Elia bekijken op dat moment: ten eerste wist hij dit toen nog niet, en ten tweede had hij er op dat moment ook niets aan. God gaat Zijn wijze weg, daar mogen we op vertrouwen,

maar we moeten er ook mee leren leven en aanvaarden dat we die weg vaak niet zullen begrijpen.

Elia ontmoet de weduwe in Sarefat

Elia maakt zich gereed en reist naar Sarefat, ondanks de dreiging om gezien te worden. Daar aangekomen vindt hij de weduwe bij de stadspoort, en zoals te verwachten viel komt hij in een menselijk gesproken hopeloze situatie (1 Kon. 17:10-12). De weduwe is wat hout aan het sprokkelen om een allerlaatste maaltijd klaar te maken voor haarzelf en haar zoon. Maar Elia vraagt of ze wat drinken wil gaan halen voor hem. Zoals de gastvrijheid het gebiedt, gaat de weduwe daarop in, ondanks de omstandigheden waarin zij was. Maar dan, terwijl zij om water gaat roept Elia haar nog na om meteen ook wat brood voor hem mee te brengen. De weduwe heeft helemaal geen brood, alleen maar een handvol meel waarvan ze nog een paar koeken kan bakken. Beseffen we goed wat er hier gebeurt? Elia, een vreemde voor de weduwe, vraagt haar om haar laatste maaltijd met hem te delen. Ik daag mijzelf en elke lezer uit: Wat zou jij doen?

Vanzelfsprekend aarzelt de vrouw en argumenteert zij dat ze maar net genoeg heeft voor een laatste maaltijd voor haarzelf en haar zoon. Toch vraagt Elia haar eerst een koek voor hem te bakken (vs. 13). Maar hij geeft er ook een belofte van God bij: 'het meel in de pot zal niet opraken, en de olie in de kruik zal niet ontbreken tot op de dag, waarop de Heere regen op de aardbodem geven zal' (vs. 14). Geweldig vinden wij dat, en terecht, maar verplaats je eens heel praktisch in de situatie van de weduwe. Kon zij Elia wel vertrouwen? Was hij een profeet (wat ze kon afleiden uit zijn spreken), of was hij een bedrieger – wat vanwege de hongersnood niet ver gezocht zou zijn? Die belofte, was die wel waar? En waarom zou de God van Israël zo'n belofte doen aan haar, een weduwe uit Sarefat, een Sidonische vrouw die ongetwijfeld goed vertrouwd was geweest met de Baäldienst? Of was ze eigenlijk al helemaal klaar met die Baäl, en zei ze daarom tegen Elia: 'zo waar de Heere, uw God, leeft' (vs. 12). Hoe mooi deze belijdenis ook is, het blijft 'uw God', en niet 'mijn God'. In haar denken was het zo dat een god ingrijpt, waar hij aanbeden wordt en offers krijgt (dat was immers het gewoonlijke denken onder de volken). Wat kon zij van de God van Israël verwachten?

Laten we even nadenken over die afgod Baäl. De naam Baäl betekent 'heer' of 'meester', en hij werd beschouwd als de koning onder de plaatselijke goden. Even terloops: het is toch wel frappant dat de weduwe over de God van Elia spreekt als over 'dé Heer'. In haar heer, nl. Baäl, was ze ondertussen haar vertrouwen kwijt.

Baäl was namelijk niet zomaar een afgod, maar de belangrijkste in de Sidonische afgodendienst. Baäl was de god van de donder, de storm, de regen en de oorlog. De donder en de storm waren elementen, die niet begrepen werden en toegeschreven werden aan een machtige god. De regen was de noodzakelijke voorwaarde voor de oogst, en die moest dus ook een belangrijke god hebben. Dat de oorlog een machtige god nodig had, is nogal evident. En dat alles kwam deze ene Baäl toe. Baäl was dan ook echt de regengod, en daarmee ook de god van de vruchtbaarheid (op alle gebied, met alle gevolgen van dien). Nu begrijpen we ook waarom God juist het onthouden van alle regen als oordeel over Israël bracht wegens de afgodendienst rond de Baäl (vgl. Deut. 11:16-17). Dit raakte de Baäldienst diep in het hart, omdat het toonde dat Baäl het niet voor het zeggen had als het om regen en zegen van boven ging. De regengod had het niet doen regenen en er was hongersnood en de weduwe was aan haar laatste maaltijd toe. Haar god Baäl had gefaald, moest ze dan nu haar vertrouwen stellen in de God van deze vreemdeling? Stel het je eens voor!

Begrijp het of niet, maar ze *doet* het. Maar wat zullen haar gedachten allemaal niet zijn geweest? Wat zal ze allemaal overwogen hebben? Wat zal er niet door haar hoofd zijn gegaan? Misschien was ze zo radeloos dat het op deze ene maaltijd nu ook niet meer aankwam en dat ze de gok waagde. Misschien stelde ze al haar hoop op de god van Elia, de God van Israël, op dat cruciale moment. Hoe het ook zij, ze ging de koek bereiden voor Elia (vs. 15). Hoe je het ook bekijkt, het is buitengewoon wat die weduwe op dat moment doet.

Op haar gehoorzaamheid volgde een antwoord van zegen, zoals was beloofd: 'het meel in de pot raakte niet op, en de olie in de kruik ontbrak niet' (vs. 16). Dat is het loon voor deze weduwe en haar zoon. En hoe was het met Elia? Hij mocht op dieet. Terwijl de raven hem voorheen aan de beek Kerit zowel brood als vlees brachten, 's morgens en 's avonds, moet hij het voortaan doen met meelkoekjes. Elia zal geen gastronomische maaltijd hebben verwacht, maar het werd wel minder dan voorheen. Elia deed een riskante missie, in opdracht van God, weliswaar tot zijn redding; maar hij eindigde met minder dan voorheen. Natuurlijk kunnen wij nu gemakkelijk denken dat Elia wel blij was dat God hem onderdak, een schuilplaats en voedsel gaf en daarin Gods voorzienigheid mocht ervaren. Maar laten we eerlijk zijn tegenover onszelf: Zouden wij het toen zo hebben bekeken? Waarom stuurde God hem niet naar Egypte, of naar Moab of Assyrië of een andere plaats waar er wel meer dan genoeg voedsel was? Wat zouden Elia's overdenkingen zijn geweest? We mogen het nu al duidelijk stellen: God is niet altijd te begrijpen. Laten we dus terughoudend zijn en niet denken dat wij mensen Gods wegen steeds begrijpen of kunnen verklaren. Maar hoe dan ook, God blijkt wél betrouwbaar!

En ik weet het wel: in de Bijbelse typologie staat het meel voor het aardse leven van Jezus als ons voorbeeld, vgl. het spijsoffer, en de olie voor de Heilige Geest. Daarin kunnen we alles vinden wat de ziel nodig heeft. Maar laten we deze geschiedenis eens heel praktisch benaderen – zoals dat ook voor Elia het geval was – en niet vergeestelijken (hoewel dat gerust mag, want het zit er natuurlijk ook in). Hoe het ook zij: Elia gaat op dieet, ondanks dat hij Gods weg is gegaan. Het doet denken aan het leven van een christen. Hoe meer je trouw Gods weg probeert te gaan, hoe vaker je het gevoel krijgt op dieet te worden gezet. We verwachten toch in zekere mate een beloning voor onze trouw of dienstbaarheid. En dan blijken er meer moeilijkheden te komen. De vragen stapelen zich op: Wat is juist en wat is fout, wat is Gods wil, welke keuze moet ik maken in overeenstemming met Gods gedachten? We proberen te leven zoals God dat wil, en als gevolg daarvan ervaren we tegenstand. We kunnen dit nog wel enigszins begrijpen, maar voelen het toch ook aan als een gemis van zegen of ingrijpen van Godswege. Er maakt zich zelfs een schuldgevoel van ons meester: Ben ik wel goed bezig als christen, en heeft God wel vreugde aan mij? Het kan er soms zomaar op lijken dat het leven naar de wil van God geen nut oplevert, maar juist het omgekeerde gebeurt. Ja, er waren er die het nog slechter hadden dan Elia. Maar ja, er waren er ook die het veel beter hadden dan hij, hoewel ze met God geen rekening hielden. Het lijkt soms alsof het de mens die geen rekening houdt met God – in dit geval bijvoorbeeld Achab – beter gaat dan mensen die wel rekening houden met God, in dit geval Elia. Als we het boek Prediker erop nalezen, dan merken we dat ook de wijze koning Salomo het hier moeilijk mee had (bijv. Pred. 8:10-14). Zou dat bij Elia anders zijn geweest? Is het bij ons anders? Vertrouwen op Gods goedheid, vooral als je Hem niet begrijpt, is niet altijd even voor de hand liggend.

Laten we het eens even samenvatten tot hiertoe. Eerst krijgt Elia de riskante opdracht naar Achab te gaan en aan te kondigen dat het niet meer zal regenen, totdat de profeet zelf zegt dat het weer gaat regenen. Vervolgens ziet hij de beek Kerit voor zijn ogen langzaam maar zeker opdrogen. Dan krijgt hij als oplossing de opdracht naar Sarefat te gaan dat in Sidon ligt; en dan nog wel om bij een weduwe, die doodarm was, zijn intrek te nemen. Die weduwe krijgt de haast onmogelijke opdracht om haar laatste maaltijd te delen met een vreemdeling. En Elia zelf heeft het minder goed dan voorheen. Dit verhaal, nee, het is niet zomaar een verhaal, het is een waar gebeurde geschiedenis, lijkt van kwaad naar erger te gaan. En het dieptepunt moet nog komen. God is echt niet altijd te begrijpen, dat zullen we moeten toegeven. Maar Hij is wel altijd te vertrouwen, dat zullen we moeten geloven.

De zoon van de weduwe van Sarefat

Terug naar de weduwe in Sarefat. Na zegen op haar gehoorzaamheid volgt nu een zware tegenslag. Ze had haar laatste maaltijd gedeeld met de profeet, en nu bleek dat het meel niet opraakte en dat er steeds olie in de kruik bleef (1 Kon. 17:16). Wat een zegen, maar dan komt het absolute dieptepunt voor deze weduwe: haar zoon sterft (vs. 17).

Ik stel de vraag opnieuw: Wat zouden de gedachten en overwegingen zijn geweest van Elia en van de weduwe? Maar ditmaal geeft de Bijbel ons wel een blik in die gedachten. De weduwe weet helemaal niet wat ze ervan moet denken, en dat kun je haar ook niet kwalijk nemen. Haar zoon is gestorven en daarmee is haar toekomst helemaal verdwenen, hoewel ze de profeet onderdak had gegeven in haar huis. We lezen zo haar gedachten en emoties uit haar woorden: 'Hoe heb ik het met u, man Gods? U hebt bij mij intrek genomen om mijn ongerechtigheid in herinnering te brengen, en te maken dat mijn zoon sterft' (vs. 18). Het lijkt geen twijfel dat ze boos is, ze heeft de profeet onderdak gegeven en desondanks sterft haar zoon. Voor het goede dat ze gedaan heeft, krijgt ze ellende in de plaats. Ze is radeloos, hopeloos en vol wanhoop. Alle hoop die ze nog had, is de grond ingeboord door het overlijden van haar zoon. Een zoon was in die tijd de zekerheid dat er iemand voor jou als weduwe zou zorgen in je ouderdom. Ze begrijpt er niets meer van. En wat waren Elia's gedachten. Ook bij hem merken we een zekere mate van boosheid tegenover God. Maar vooral is er onbegrip. Elia begrijpt het helemaal niet meer. 'Daarop riep hij tot de Heere en zei: Heere, mijn God! Doet U zelfs de weduwe, bij wie ik als vreemdeling vertoef, het onheil aan haar zoon te laten sterven?' (vs. 20). Waarom gebeurt dit? Wat is Gods weg hiermee? Of misschien gewoon, waarom heeft God het niet voorkomen? Vragen die gemakkelijk in onze gedachten komen als het tegenzit.

Maar dan zien we het geloof van Elia en het vertrouwen dat hij heeft. Hij vraagt God om de ziel van het kind te laten terugkeren (vs. 21). Elia begrijpt God niet, maar hij kent Hem wel. Hij gelooft dat God deze jongen opnieuw tot leven kan brengen. Dat is wel heel bijzonder, want er was voorheen nog nooit iemand uit de dood teruggekeerd. Er was geen precedent, geen voorbeeld, geen gebeurtenis om dit geloof te voeden. Dit is de eerste opwekking uit de dood. Elia geloofde dat de God die het leven gegeven heeft, het leven ook uit de dood kon terugbrengen. Op dit dieptepunt bevestigt God dit geloof door een grote openbaring: er is inderdaad een opstandingswereld (2 Kor. 4:18). Voor Elia zal dit een bevestiging zijn geweest, voor de weduwe een totaal nieuwe openbaring. 'Vrouwen hebben haar doden uit de opstanding terug ontvangen' (Hebr. 11:35a).

We mogen eigenlijk wel stellen dat God hier verrassend uit de hoek komt, en wel met iets totaal nieuws. Ook dit laat weer zien dat God niet altijd te begrijpen is. We weten niet 'of', we weten niet 'hoe', we weten niet 'waarom' en we weten niet 'wanneer'. Maar weet je, God kan zomaar onverwacht handelen en een keer ten goede brengen. Soms doet Hij dat op een buitengewone manier en soms doet Hij dat heel doodgewoon. Soms wel en soms ook niet, wat Gods beweegredenen daarvoor ook mogen zijn. Laten wij ons altijd uitstrekken naar God en tevreden zijn met wat Hij doet, in het vertrouwen dat Hij wel weet wat goed is.

De omstandigheden zijn niet veranderd na deze gebeurtenis. Er is nog altijd geen regen, en er is nog steeds hongersnood. Elia woont nog steeds bij de weduwe en het menu bestaat nog steeds uit meelkoeken. Maar het geloof van de weduwe is wel veranderd. 'Daarop zei de vrouw tot Elia: Nu weet ik dat u een man Gods bent, en dat het woord van de Heere in uw mond waarheid is' (vs. 24). Elia's aanwezigheid en het wonder van de vermenigvuldiging van het meel en de olie hadden dit geloof niet teweeg gebracht. Het was de ontdekking van de opstandingswereld, die dit geloof heeft geschapen in het hart van de weduwe. 'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen' (1 Kor. 15:19). Maar omdat er een opstandingswereld is, zijn wij dat niet. Omdat wij deel hebben aan de opstanding, zijn wij de meest gezegende mensen die er zijn. Dat geloof mag ons sterken, wanneer wij het in de aardse omstandigheden moeilijk hebben.

God is goed

God laat ons wel met vragen zitten en we krijgen dan geen antwoord. Waarom laat God het toe? Kon het niet anders? Waar is God nu? Hoewel we weten dat Hij steeds nabij is, is het toch de realiteit dat we dit vaak niet zo ervaren. Hoewel we weten dat God kan ingrijpen, hebben we de ervaring dat Hij dit toch niet merkbaar doet. Het is lastig om hiermee om te gaan. Laten we daar maar eerlijk in zijn. God zorgt voor ons, dat heeft Hij beloofd. Wat niet betekent dat de dingen zo verlopen, zoals wij dat wel zouden willen. Gods zorg lijkt zich vaak achter de schermen van het waarneembare af te spelen en we merken het niet op. Jezus heeft wel gezegd dat Hij altijd met ons zal zijn, maar Hij heeft daarbij niet beloofd dat we dit altijd zo zullen voelen of ervaren (Matt. 28:20). Hij vraagt om vertrouwen, ook in het niet begrijpen. En Gods wegen, Zijn al dan niet handelen, zijn voor ons niet altijd duidelijk. Ook Paulus was wel eens om raad verlegen, hij wist het ook niet altijd zo precies (2 Kor. 4:8). Net zoals vele andere personen in de Bijbel. Als dat voor jou

ook het geval is, weet dan dat je in goed gezelschap bent. Voor mezelf durf ik ook gerust toe te geven dat het zo is.

Ik heb echt wel problemen met de beweringen van mensen, wanneer ze stellen dat Gods wegen altijd duidelijk zijn voor hen. Dat God altijd antwoord geeft op hun vragen. Dat ze Gods nabijheid dagelijks ervaren alsof dat de normaalste zaak van de wereld is. Ik stel hier toch een aantal vraagtekens bij. Laten zij eerst maar aandachtig onderzoeken of het wel waar is. Of ze dingen niet interpreteren en beweren, terwijl die toch niet van God komen. Een 'teken' bijvoorbeeld kan gemakkelijk geïnterpreteerd worden vanuit onze eigen wil. Het valt mij namelijk op dat men gemakkelijk een teken ziet als het wijst in de richting die overeenkomt met de eigen wil, en maar moeilijk wanneer het ingaat tegen de eigen wil. Ook met zaken als een gevoel, of het ervaren van God mag gerust met voorzichtigheid worden omgegaan. Er wordt zoveel nadruk gelegd op het 'ervaren' of 'voelen' van God dat het tot een must wordt gemaakt. In sommige kringen gebeurt dit ook met het spreken in tongen. Ik heb mensen horen toegeven dat ze maar wat brabbelden om er bij te horen, omdat het van hen verwacht werd. Hetzelfde gevaar dreigt bij het getuigen over ervaringen en het voelen van God.

Laat men ook maar eens bedenken wat men teweegbrengt bij medegelovigen, die wel toegeven dat het bij hen anders is. Die krijgen de indruk dat er bij hen wel iets fout moet zijn. Misschien zijn ze niet geestelijk genoeg? Misschien houdt God Zich minder bezig met hen dan met anderen? Hebben ze gebrek aan geloof? Luistert God wel als ze bidden? Wil God hen misschien niet leiden? Deze en soortgelijke vragen dringen zich binnen in de gedachten.

We hebben overdacht dat de geschiedenis van Elia en de weduwe een geschiedenis is van vragen, van onwetendheid, van God niet begrijpen in Zijn handelen. En dat is voor ons vandaag de dag niet anders. Maar dan gebeurt het! God geeft Elia de opdracht opnieuw naar Achab toe te gaan. De vorige keer was het om aan te kondigen dat het *niet* zou regenen, maar nu – drie en een half jaar later (Luc. 4:25; Jak. 5:17) – om aan te kondigen dat het opnieuw gaat regenen: 'Ga heen, vertoon u aan Achab, want Ik wil regen op de aardbodem geven' (1 Kon. 18:1b). Is er in de tussentijd ook maar iets veranderd? Lezen we ergens over inkeer bij het volk? Roept het volk tot God vanwege de droogte en de hongersnood? Nee. Lezen we soms dat de Baäldienst is opgehouden? Nee, straks zullen de vierhonderd vijftig profeten van de Baäl en de vierhonderd profeten van de Asjera zich tegenover Elia opstellen (vs. 19). Er is niets veranderd bij het volk; pas nadat het vuur van God het offer heeft verteerd, erkennen ze de Heere weer als hun God (vs. 39). Toch stuurt God Elia naar Achab, en let op de reden: 'want Ik wil regen op de aardbodem geven'.

Het is vanuit Gods goedheid en genade dat het opnieuw zal gaan regenen. Hij wil zegenen, ondanks alles. Ook dat is eigenlijk maar moeilijk te begrijpen. Waarom zou God nu weer willen zegenen? Wel, omdat Hij goed is! Laat dat jouw geloof zijn: God is goed. Laat dat jouw fundament zijn: God is goed. Laat dat je rust zijn: God is goed. En dan, wanneer je God niet begrijpt, mag je Hem toch vertrouwen; en wel precies omdat je weet en gelooft dat Hij goed is.

*Wat de toekomst brengen moge,
Mij geleidt des Heeren hand;
moedig sla ik dus de ogen
naar het onbekende land.
Leer mij volgen zonder vragen;
Vader, wat Gij doet is goed!
Leer mij slechts het heden dragen
met een rustig, kalme moed!*

*Heer, ik wil Uw liefde loven,
al begrijpt mijn ziel U niet.
Zalig hij, die durft geloven,
ook wanneer het oog niet ziet.
Schijnen mij Uw wegen duister,
zie, ik vraag U niet: waarom?
Eenmaal zie ik al Uw luister,
als ik in Uw hemel kom!*

*Laat mij niet mijn lot beslissen:
zo ik mocht, ik durfde niet.
Ach, hoe zou ik mij vergissen,
Als Gij mij de keuze liet!
Wil mij als een kind behand'len,
dat alleen de weg niet vindt:
neem mijn hand in Uwe handen
en geleid mij als een kind.*

*Waar de weg mij brengen moge,
aan des Vaders trouwe hand
loop ik met gesloten ogen
naar het onbekende land.*

(Jacqueline E. van der Waals)

OudeSporen 2020

